

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/529/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912206195
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912206195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľky Národnej diaľničnej spoločnosti, a. s., Bratislava, Mlynské nivy 45, IČO: 35 919 001 proti odporcom 1/ súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. Jánovi Gasperovi, Exekútorový úrad so sídlom K. Mikszátha 268, Rimavská Sobota, IČO: 356 78 691 a 2/ PERFECT SKS spol. s r.o., Podzámska 29, Hlohovec, IČO: 36 224 634, o zaplatenie 3.874,30 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/46/2012-63 zo dňa 26. 03. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým odporcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.874,30 € s príslušenstvom a trovy prvostupňového konania vo výške 232 €, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, **p o t v r d z u j e** ;

vo zvyšku zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporcovi 1/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi 1/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.874,30 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ zaplatil odporcovi 1/ ako súdnemu exekútorovi pohľadávku v prospech povinného, avšak v čase, kedy došlo k zaplateniu tejto pohľadávky odporca 1/ ako súdny exekútor mal, resp. musel vedieť, že právny titul na vyplatenie tejto peňažnej sumy odpadol, keďže v tom čase, kedy platbu prijal, exekúcia bola zo zákona zastavená. Zastavením tejto exekúcie odpadol i akýkoľvek právny vzťah medzi oprávneným z exekučného titulu - odporcom 2/ a dlžníkom povinného - navrhovateľom, na základe ktorého by bol navrhovateľ povinný plniť odporcovi 2/, teda plnenie bolo prijaté bez právneho dôvodu, resp. z dôvodu, ktorý odpadol. Keďže nebol daný dôvod, aby navrhovateľ hradil peňažné prostriedky odporcovi 1/, napriek tomu odporca 1/ tieto finančné prostriedky prijal, odporcovi 2/ ich nepoukázal, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu.

Vo vzťahu k odporcovi 2/ okresný súd návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. , teda podľa úspechu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie odporca 1/, nakoľko má za to, že súd v rozhodovaní nesprávne právne vec posúdil. Namietal, že vo veci nie je vecne pasívne legitimovaný, nakoľko pri škode spôsobenej súdnym exekútorom je potrebné

žalovať štát. Nepochybnil, že exekučné konanie bolo vedené v súlade so zákonom č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), a preto postupoval v zmysle exekučného príkazu vydaného dňa 25. 06. 2009. Uznal, že konkurz na povinného bol vyhlásený dňa 05. 08. 2010, avšak k porušeniu povinnosti navrhovateľa došlo v priebehu exekučného konania ešte pred vyhlásením tohto konkurzu. Dňom 16. 07. 2009 mal povinný odpísať pohľadávku v zmysle exekučného príkazu zo svojho majetku, (kedy bol príkaz povinnému doručený), teda pohľadávka prestala byť majetkom povinného a nemohla byť spísaná konkurzným správcom ako majetok povinného, teda majetok podliehajúci konkurzu. Ak navrhovateľ uhradil finančné prostriedky, ktoré sú predmetom žaloby duplicitne aj správcovi konkurznej podstaty, je to na jeho ťarchu. Na záver zdôraznil, že prípadný vznik škody na majetku navrhovateľa si navrhovateľ spôsobil sám tým, že v zmysle ust. Exekučného poriadku bezodkladne neuhradil prostriedky tak, ako mu to zákon stanovuje exekučným príkazom, ako aj tým, že ju sám dobrovoľne duplicitne uhradil konkurznému správcovi. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ k odvolaniu odporcu 1/ v písomnom vyjadrení uviedol, že v danom prípade sa nejedná o uplatnenie nároku na náhradu škody, ale o vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože zastavením exekúcie zaniklo postavenie odporcu 1/ ako štátom splnomocnenej osoby na nútený výkon rozhodnutia v príslušnej veci, preto v čase, keď prijal peňažné plnenie u neho nešlo o výkon exekučnej činnosti, teda ani o výkon verejnej moci. Odporca 1/ sám potvrdil, že stále disponuje poukázanými peňažnými prostriedkami na svojom účte, pričom k plneniu došlo bez právneho dôvodu, resp. z dôvodu, ktorý dodatočne odpadol. Opätovne poukázal na právnu úpravu vyhlásenia konkurzu obsiahnutú v Zákone o konkurznom konaní, kde účinkom začatia konkurzného konania je v zmysle § 14 ods. 5 písm. b) tohto zákona prerušenie exekučného konania a účinkom vyhlásenia samotného konkurzu sú tak závažné dôsledky, ako je zastavenie exekučného konania podľa § 48 tohto zákona. Po účinnosti vyhlásenia konkurzu nie je preto možné v žiadnom prípade hovoriť o úkonoch exekučnej činnosti ani o exekúcii samotnej a ku vzniku sporu by nedošlo, pokiaľ by skutočne odporca 1/ finančné prostriedky oprávnenému vyplatil. Ani ku dňu uvedeného písomného vyjadrenia navrhovateľa však súdny exekútor oprávnenému peňažné prostriedky z exekúcie nevyplatil a zadržáva ich bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Až v prípade ich výplaty by podľa neho mohlo ísť o protiprávny úkon exekútora, preto navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým uložil odporcovi 1/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.874,30 € s príslušenstvom vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Výrok okresného súdu, ktorým návrh navrhovateľa voči odporcovi 2/ zamietol (v poradí druhý), ako aj výrok, ktorým súd odporcovi 2/ nepriznal právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi (v poradí tretí), neboli odvolaním napadnuté, preto zostávajú v zmysle ust. § 206 ods. 2 O. s. p. nedotknuté.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p..

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.874,30 € s príslušenstvom, predstavujúceho plnenie na základe exekučného príkazu zo dňa 23. 06. 2010. Na základe tohto príkazu odporca 1/ prikázal navrhovateľovi, ako dlžníkovi povinného, aby poukázal v prospech účtu súdneho exekútora pohľadávku v tejto výške, na čo mu navrhovateľ uvedenú sumu dňa

12. 08. 2010 poukázal. Prvostupňovým súdom však bolo zistené, že v čase, kedy bola uvedená suma odporcovi 1/ poukázaná, bol na povinného v exekučnom konaní vyhlásený konkurz dňa 04. 08. 2010. Keďže vyhlásením konkurzu na povinného došlo k zastaveniu exekúcie zo zákona, k poukázaniu sumy uplatnenej návrhom došlo v období, kedy bola exekúcia zastavená.

Podľa § 14 ods. 5 písm. b) zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej v texte len „ZKR“) začatie konkurzného konania má tieto účinky: na majetok patriaci dlžníkovi nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú.

Podľa § 48 ZKR, na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. Ak v konaní o výkon rozhodnutia alebo v exekučnom konaní už došlo k speňaženiu majetku podliehajúceho konkurzu, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok sa stáva súčasťou príslušnej podstaty a trovy konania sú pohľadávkou proti príslušnej podstate; ak je oprávneným veriteľ zabezpečenej pohľadávky, výťažok exekútor alebo iný vymáhajúci orgán vyplatí veriteľovi zabezpečenej pohľadávky do výšky jeho zabezpečenej pohľadávky, ako keby konkurz nebol vyhlásený.

Odvolačný súd sa preto stotožňuje s právnym posúdením okresného súdu, ak tento uviedol, že po účinnosti vyhlásenia konkurzu už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa zo zákona zastavujú a nie prerušujú ako to tvrdí odporca 1/. V danom prípade došlo k zastaveniu exekúcie ex lege - vyhlásením konkurzu a o tomto zastavení exekučný súd nevydáva rozhodnutie.

Ak teda došlo k zastaveniu exekúcie zo zákona dňom 04. 08. 2010, a k prijatiu platby odporcom 1/ od navrhovateľa došlo dňa 12. 08. 2010, okresný súd správne konšatoval, že právny titul na vyplatenie tejto peňažnej sumy odporcom 1/ zo strany navrhovateľa odpadol, ak odpadol aj akýkoľvek právny vzťah medzi oprávneným z exekučného titulu - odporcom 2/ a dlžníkom povinného - navrhovateľom, na základe ktorého by bol navrhovateľ povinný plniť odporcovi 2/. V čase, keď odporca 1/ prijal finančné prostriedky, exekúcia bola zastavená, preto odporca 1/ nebol v žiadnom právnom vzťahu s navrhovateľom, nevykonával úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom.

Odvolačný súd navyše uvádza, že navrhovateľ je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a odôvodniť. Je totiž vždy vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak ho ale predsa len v žalobe právne vyhodnotí, súd tým nie je viazaný. Okresný súd považoval preto dôvodne právny vzťah účastníkov konania, teda navrhovateľa a odporcu 1/, z ktorého je vyvodzovaný návrhom uplatňovaný nárok za občianskoprávny vzťah, v rámci ktorého odporca 1/ zodpovedá za bezdôvodné obohatenie, ktoré získal na úkor navrhovateľa. Občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (§ 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov, práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy, vznikajúce na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov, a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne.

Exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania sa nemôže považovať za súkromno- právny vzťah.

V prejednávanej príhode je však zrejmé, že v čase, kedy došlo k plneniu zo strany navrhovateľa odporcovi 1/, tento už nevykonával úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom, nakoľko exekúcia v čase prijatia platby bola zo zákona zastavená, navrhovateľ a ani odporca 2/ stratili postavenie účastníkov exekučného konania.

Vyššie uvedený právny záver je aj v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 zo dňa 13. 02. 2013, podľa ktorého súdny exekútor ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania, avšak len pri realizácii úkonov exekučného konania. Odvolací súd sa preto stotožňuje s tým právnym záverom ústavného súdu, podľa ktorého výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, avšak v danom prípade k prijatiu plnenia odporcom 1/ zo strany navrhovateľom došlo v čase, kedy exekúcia bola zastavená a súdny exekútor - odporca 1/ nemohol platbu prijať ako predstaviteľ verejnej moci pri realizácii úkonov exekučného konania, ktoré už v tom čase neprebiehali. Je zrejmé, že dôvodom plnenia bol exekučný príkaz, avšak zastavením exekúcie odpadol právny dôvod tohto plnenia a poskytnuté plnenie sa stalo bezdôvodným obohatením. V konaní taktiež nebolo spochybnené, že uvedené finančné prostriedky sú v dispozícii odporcu 1/, ktorý ich následne oprávnenému v exekučnom konaní, teda odporcovi 2/, nevyplatil. Uvedené peňažné plnenie je v čase rozhodovania prvostupňového ako i odvolacieho súdu v dispozícii súdneho exekútora, ktorý v čase ich prijatia už vo vzťahu k navrhovateľovi, ale ani vo vzťahu k odporcovi 2/ nevykonával úkony súvisiace s exekučnou činnosťou. Odporcovi 1/ zostalo aj po zastavení exekúcie len právo na rozhodnutie exekučného súdu o trovách exekúcie, ktoré však neboli predmetom poskytnutého plnenia.

V zmysle vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vyplýva, že postavenie súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a o jeho odmene je jeho postavenie odlišné, pretože vo vzťahu súdneho exekútora k rozhodovaniu o trovách konania prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodnutím orgánov verejnej moci dotknuté. Ako nositeľ základných práv a slobôd a osoba vykonávajúca slobodné podnikanie však v tejto pozícii nemôže byť súdny exekútor ani v konaní o trovách exekúcie v postavení nositeľa štátnej moci. Preto aj ústavný súd konštatoval, že pokiaľ exekučný súd autoritatívne rozhoduje o trovách exekučného konania, teda aj o jeho odmene, v tomto štádiu konania má aj súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd. Teda, aj v prípade, ak by predmetom plnenia v tejto veci boli trovy exekúcie, resp. odmena exekútora, nevystupoval by exekútor voči účastníkom exekučného konania ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci.

Vzhľadom na zistený skutkový stav prvostupňovým súdom, ktorého závery nespochybnil ani samotný odporca 1/, teda odvolateľ, ktorý namietal len nesprávne právne posúdenie spočívajúce v nesprávnej vecnej pasívnej legitímácii, je zrejmé, že žalobou uplatnený nárok nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Súčasne v čase prijatia platby exekučné konanie, (na základe ktorého bolo plnenie prijaté), bolo zo zákona zastavené, odporca 1/ stratil postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k navrhovateľovi, ako aj k odporcovi 2/.

Odvolací súd teda pristúpil k posúdeniu otázky vecnej pasívnej legitímácie odporcu 1/ zhodne so záverom okresného súdu, ktorý tento svoj názor prejavil nielen tým, že s odporcom 1/ konal, ale uvedené odôvodnil i vo svojom rozhodnutí, keď konštatoval, že „zastavením exekúcie odpadol akýkoľvek právny vzťah medzi oprávneným z exekučného konania - odporcom 2/ a dlžníkom povinného - navrhovateľom, na základe ktorého by bol navrhovateľ povinný plniť odporcovi 2/, teda plnenie bolo prijaté bez právneho dôvodu, resp. z dôvodu, ktorý odpadol“, pričom finančné prostriedky sú v dispozícii odporcu 1/, ktorý ich následne odporcovi 2/ nepoukázal. Námietka odporcu 1/ ohľadne jeho nesprávnej vecnej pasívnej legitímácie nie je dôvodná.

Bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil a tým, na úkor koho sa niekto obohatil. Bezdôvodné obohatenie je teda zamerané len na to, aby sa vydalo tomu, na úkor koho bolo získané. V danom prípade ide o majetkový prospech, na ktorý odporcovi 1/ vznikol z právneho dôvodu, ktorý tu síce spočiatku existoval (prebiehajúce exekučné konanie), ale potom dodatočne odpadol (zastavenie exekučného konania).

Aktívna vecná legitímácia k uplatneniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia svedčí subjektu, na úkor ktorého bolo bezdôvodné obohatenie získané. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením bez právneho dôvodu, alebo z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na všetky tie prípady, kedy právny dôvod plnenia neexistoval alebo kedy síce existoval právny dôvod plnenia, tento však následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti stratil svoje právne účinky (odpadol). Odvolací súd preto ani na túto námietku odporcu 1/ neprihliadal.

Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom a to Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom.

V danom prípade sa vzťah medzi navrhovateľom a odporcom 1/ nevyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor - odporca 1/) vystupoval voči druhému účastníkovi (navrhovateľovi - dlžníkovi oprávneného) ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne zakladať práva a povinnosti, pretože v čase, kedy došlo k plneniu zo strany navrhovateľa odporcovi 1/, bola exekúcia zastavená zo zákona (prerušenie exekučného konania Exekučný poriadok nepozná), preto ani nemohlo v tom čase ísť o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne rovnoprávne postavenie charakteristické pre vzťahy založené na súkromnom práve. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania v čase plnenia neexistoval, po vyhlásení konkurzu zanikol, preto vzťahom na zánik vzťahu medzi účastníkom exekučného konania (navrhovateľom) a súdnym exekútorom (odporcom 1/) došlo na strane odporcu 1/ k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že súdny exekútor už ako fyzická osoba po zastavení exekučného konania prijal plnenie od navrhovateľa.

Pokiaľ ide o námietku odporcu 1/, že „prípadný vznik škody na majetku žalobcu si žalobca spôsobil sám v prvom rade tým, že v zmysle ustanovené Exekučného poriadku bezodkladne neuhradil prostriedky tak, ako mu to zákon stanovuje a exekučným príkazom bolo prikázané“ odvolací súd poznamenáva, že uvedené skutočnosti týkajúce sa toho, kedy mali byť finančné prostriedky uhradené súdnemu exekútorovi v zmysle Exekučného poriadku nie je pre posúdenie nároku relevantné, ak k uhradeniu finančných prostriedkov súdnemu exekútorovi došlo v čase, kedy bola exekúcia zo zákona zastavená. V tomto prípade súd neskúma kto zavinil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo. Aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 3810/2007 je konštatované, že predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného, ani jeho zavinenie, teda, ani prípadné zavinenie toho, na úkor koho k obohateniu došlo, ale ide o objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva.

Pre úplnosť odvolací súd k námietke odporcu 1/ o zavinení navrhovateľa na vzniku „škody“ uvádza, že v danej veci bolo bezpredmetné posudzovať, či k plneniu došlo v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, ak aj v prípade, ak by k plneniu došlo pred vyhlásením konkurzu, teda v čase, kedy exekúcia ešte nebola zastavená, by navrhovateľovi vznikol nárok na vyplatenie vymáhanej sumy titulom náhrady škody voči štátu. Práve v prípade, ak by k plneniu zo strany navrhovateľa došlo pred zastavením exekúcie, by išlo o nárok navrhovateľa na náhradu škody voči štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a v tom prípade by bola dôvodná i námietka odvolateľa vo vzťahu k vecnej pasívnej legitímácii. Keďže však o takýto prípad v danej veci nejde, odvolací súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne, odvolanie navrhovateľa vo vzťahu k jeho námietkam a rozsahu ako nedôvodné, keď výška uplatnenej sumy s príslušenstvom nebola ani jedným z účastníkov konania spochybnená, preto rozhodnutie v napadnutom výroku, ktorým bola odporcovi 1/ uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.874,30 € s príslušenstvom, potvrdil ako vecne správne. Súčasne potvrdil i súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania, ak prvostupňový súd o ich náhrade rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda, podľa úspechu v konaní, keď trovy konania spočívali v zaplatenom súdnom poplatku za návrh vo výške 232 €.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p., teda taktiež podľa úspechu v odvolacom konaní. Odporca 1/ - odvolateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal. O náhrade trov odvolacieho konania navrhovateľa, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd nerozhodol, nakoľko tento si v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a tieto mu ani zo spisu nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.